

[Udenrigsministeren.]

det ærede medlem lidt for stærkt tog til indtægt for sit parti, at det altid havde stået det klart, at intet sundt og holdbart forhold kunne skabes til Tyskland, hvis det ikke hvilede på godt naboskab og byggede på demokratiske principper, ligesom jeg finder, at det ærede medlem måske lidt for ensidigt tillagde sit parti at have set rigtigt på udviklingen. I min tale i fredags undlod jeg enhver kritik af den tidligere socialdemokratiske regerings standpunkt i denne sag og den indvirkning, denne politik kan have haft på det sydslesvigske spørgsmåls udvikling. Og jeg tror ikke, at tidspunktet nu er inde til at genoplive en debat, som dog ikke kan føre noget positivt med sig. De partier, der er repræsenteret i regeringen, har den opfattelse, at bedre resultater kunne være blevet opnået for sydslesvigerne, hvis en anden politik var blevet ført, men lad historien dømme os imellem. Nu foreligger en ny situation, og det må være vor opgave at handle efter denne virkelighed for derigennem at yde den støtte, som det er os muligt, til den dansksindede folkedels liv og fremtidsmuligheder i Sydslesvig.

Jeg kan måske i denne forbindelse samtidig takke de andre ordførere — undtagen naturligvis kommunisterne — for de udtalelser, de har fremført om dette spørgsmål.

Jeg kan således helt og fuldt slutte mig til det ærede medlem hr. Elgaards bemærkninger, i hvilke han understregede, at den frie bekendelse til mindretallet måtte respekteres. Ja, ikke blot på papiret, hvor den frie bekendelse er fastslået i Kielereklæringen, men også i det daglige liv. Vi håber, at forbundsregeringen i Bonn, der har stillet sig bag de i Kielereklæringen nedlagte principper, og landsregeringen i Kiel vil medvirke effektivt til, at disse principper bliver ført ud i livet, også dersom underordnede instanser måtte ønske at sabotere dem.

På linie hermed udtalte den konservative ordfører hr. Kristen Amby og den radikale ordfører hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) sig. Jeg var glad for hr. Jørgen Jørgensen (Lejre)s udtalelse om, at der er en kærne i den dansksindede bevægelse i Sydslesvig, som der varigt kan bygges noget på, og jeg er helt enig med ham i denne vurdering.

De udtalelser, som de fem af de seks ordførere har fremsat her i går, må være en bekræftelse for de dansksindede sydslesviger på, at de kan have fuld tillid til, at vi vil stå bag de tilsagn, vi har givet, og søge at sikre dem indenfor de muligheder, vi har, en fri og demokratisk tilværelse.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft fremsatte nogle udtalelser vedrørende en rationalisering og koordinering af den bistand, der fra dansk side ydes det kulturelle arbejde i Sydslesvig. Det vil sikkert vise sig muligt at finde frem til hensigtsmæssige former herfor i samarbejde og forståelse med sydslesvigerne selv, der ligesom vi må være besjælet af ønsket om, at der drages omsorg for, at den ydede hjælp får den størst mulige nytte.

Den bespisningshjælp, der er ydet syd for grænsen, har der været enighed om fra alle sider. Den er i langt højere grad kommet tyske børn tilgode end dansksindede. Det er rigtigt, at ernæringsforholdene i Vesttyskland nu er meget væsentligt forbedret, hvorfor hjælpen på dette område nu også er blevet begrænset. På den anden side består der stadig en ikke ringe social nød dernede. Om dette spørgsmål såvel som om hospitalsvæsenet, der også har afhjulpet et akut savn, og hvorom der har været enighed, er regeringen naturligvis villig til at forhandle; dog vil jeg gerne understrege, at det er sydslesvigerne selv, der føler, hvor skoen trykker, og at der må tillægges deres begrundede ønsker den vægt, der med rette tilkommer dem.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) fremsatte i det mindste *een* udtalelse, som jeg helt og fuldt kan slutte mig til: at vi hver især har en pligt til at våge over, at den meningsdrøftelse, der foregår, ikke ved ensidighed og intolerance overfor anderledes tænkende gør de modsætninger, der findes, til kløfter, der er uoverstigelige. Jeg forstår, at det er et mål, det ærede medlem har opstillet for sig, som også kan have gyldighed for andre.

Jeg kan ikke lade være med, når jeg hører det ærede medlem tale, at undre mig over, at det ærede medlem, der dog indrepolitisk er i besiddelse af en anerkendt dømmekraft, kan være så virkelighedsfjern og så teoretisk i sin bedømmelse af den udenrigspolitiske virkelighed. Det ærede